

6. Úgy járunk itt, lenézve, mint ismeretlenek;
Sokan nem vesznek észre, hangunk se hallva meg.
De aki ránk figyel, Vig énekünket hallja.
Szent reménység sugallja, Mit ajkunk énekel.
7. Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős;
Hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz.
Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsók lenni,
A bajt vállunkra venni E földi élten át.
8. Menjünk vígan sietve, hisz utunk egyre fogy;
Nap megy napot követve, s a test majd sírba rogy.
Csak még egy kis tűrés! Ha Őt híven követjük:
A láncot mind levetjük, S vár ránk az égi rész.
9. Elmúlik nemsokára a földi vándorút,
És az örök hazába, ki hű volt, mind bejut.
Ott vár angyalsereg, Ott várnak mind a szentek,
S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.

szöveg: C. F. Alexander, 1852 | fordítás: Papp Á.
dallam: *Evening Prayer*, J. Stainer, 1898

823

1. Jé-zus hív, bár zúg, mo-raj-lik é - le-tünk vad ten-ge-re;

Halk hí - vá - sa tisz-tán hal-lik: „Jer, kövess, ó, jöjj i - de!”

2. Vedd a példát Andrástól, ki hallva hívó szöveget,
Hálóját se vonszolá ki: érte mindent elhagyott.
3. Jézus hív, hogy őt imádjad, megragad, hogy el ne ess,
Mert kísért öntelt világod: „Jöjj, engem jobban szeress!”
4. Ha nehéz az élet terhe, roskadozva hordom azt:
Bús orcám hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.
5. Uram, hozzám légy kegyelmes, tedd tieddé szívemet,
Hadd lehessen engedelmes, néked élő gyermeked!